

munen, at det vilde lette Forretningsførelsen at forene dem dermed, og derhos af saadan Bessaffenhed, at dette ikke kunde finde sær Betænkelse. Det Spørgsmaal, i hvilket Henseender og i hvilket Omfang dette skal skee, maa da være forbeholdt nærmere Forhandling, hvis Resultater blive at optage i den af Communalbestyrelsen vedtagne, af Indenrigsministeren stadfæstede Vedtægt, som er Lovens nødvendige Supplement. Kun saa meget maa staae fast, at ingen Overøvrighedsforretning kan udøves af noget andet Medlem af Magistraten, end Overpræsidenten uden klar Hjemmel i Regjeringens udtrykkelige Samtykke.

Til § 4.

Med Affattelsen af denne Paragraph, der fastsætter deels Betingelserne for, at Overpræsidenten kan udøve det ham paalagte Tilsyn med den hele kommunale Forvaltning, deels dette Tilsyns Indhold, har man havt for Øie, at der saa sjelden som muligt maa være Anledning til en Indgriben fra hans Side, men at den, hvor den ikke kan undgaaes, ogsaa maa være virksom. At Afgjørelsen tilsidst maa være hos Regjeringen, er anerkjendt fra alle Sider.

Til § 5.

Den Dobbeltthed i Overpræsidentens Stilling, som Udkastet (ligesom de foregaaende Forslag) forudsætter, er maaskee systemmæssig mindre correct, men den vil praktisk vise sig gavnlig, idet Statens Tilsyn derved vil tabe sin polemiske Charakter og i Reglen naaee sit Maal uden Anvendelsen af de stærke Midler, som altid medføre uhyggelige Rivninger og Efterveer, og paa den anden Side den kommunale Selvstændighed vil finde et nidkjært Forsvar netop i dem, fra hvem Fare for samme nærmest kunde true, dersom han ikke ved sin Stilling som Magistratens Formand var ledet til at identificere sig med dens Øre, dens Rettigheder og Interesser.

Som Formand har han naturligtvis de sædvanlige med Forsædet i et Collegium forbundne Rettigheder; imidlertid vil det maaskee være rigtigt derom at optage nærmere Bestemmelser i Vedtægten. Hvad Forslagene ud-

trykkeligen kun have antydet med Hensyn til Budget og Regnskab, gjælder selvfølgelig ogsaa om andre Forhold, at Formanden særligen skal overtage de almindelige, hele Communalbestyrelsen vedkommende Anliggender, som netop derfor ikke henhøre til noget enkelt af sammes Departementer, s. Gr. Udviklingen af den Vedtægt, som skal være Kommunens særlige Lovbog.

Til § 6.

Da det kan antages for afgjort, at de Magistraten tillagte Forretninger aldrig ville kunne bestyres af færre Mænd end 4 Borgersmestere, og da Medlemstallet ikke bør være større end høist nødvendigt, er det fundet passende i Loven at optage dette Tal, ikke blot som det mindste, men ogsaa som det, der ikke bør forøges uden Nødvendighed, men i saa Fald ogsaa kan forøges uden ny Lov.

Til §§ 7 og 8.

Den departementale Ordning af Forvaltningen vil medføre en stor Besparelse af Tid og Arbejdskraft, og ikke blot lede til en langt simplere og hurtigere Forretningssgang i alle løbende Sager, men ogsaa til en dygtigere og kraftigere Bestyrelse, fordi Øren og Glæden af en god, Skammen og Angeren for en slet Embedsførelse kun dertilgjennem vil kunne komme til at udøve sand Indflydelse. Men den vilde lede til Oplosning af alt Sammenhæng mellem de enkelte Bestyrelsesgrene, dersom den skulde udelukke den collegiale Forhandling af de vigtigere Sager, som angaae indgribende Principspørgsmaal eller store Pengesummer, og derved have Krav paa en mere omfattende Drøftelse og alsidig Afgjørelse, eller saadanne almindelige Anliggender, som ligemeget angaae den hele Commune, eller hvor det gjælder at forene modstaaende, eensidige Interesser. Med alle saadanne Spørgsmaal kunne Borgerne fordrø Garanti for en moden Overveelse, hvert enkelt af Magistratens Medlemmer sin Andeel i Beslutningen. Hertil kommer, at der i enkelte Sager, saasom ved Bestyrelsen af visse Legater og Stiftelser, er en formel Nødvendighed for den samlede Magistrats Virksomhed, og at Overpræsidenten,